

РЕШЕНИЕ

№ 594

гр. Разград, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ МАВРОДИНОВА
като разглежда докладваното от ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА Гражданско дело
№ 20213330101352 по описа за 2021 година

Обективно съединени искове по чл.222 ал.3 КТ, чл.224 КТ и чл.86 ЗЗД.

Постъпила е искова молба от Х.И.Д., който твърди, че е работил при ответника до 07.05.2021г на длъжността „*****“ към ОП „Разградлес“, гр.Разград.

Преди това, със Заповед № 109 от 25.03.2020г. на директора на ОП „Разградлес“, гр.Разград - инж. Свилен Йорданов, на осн. чл. 195, ал. 1, вр. чл.192, ал.1, предложение първо, вр. с чл. 188, т. 3, вр. чл.190, т.3 и чл.190, т.7, вр. чл.189, ал.1 от КТ, вр. чл.187, ал.1, т.9, вр. чл.186, вр. с чл.126, т.8 (както е посочено в заповедта), от работодателя му било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. След проведени съдебни процедури по обжалване на процесната заповед пред РРС, пред ОС-Разград и пред ВКС, и трите съдебни инстанции са признали наложеното му наказание и уволнението му за незаконосъобразни и са постановили възстановяването му на работа, считано от датата на отменената заповед на директора на ОП "Разградлес". Решенията влезли в сила от 22.03.2021г. и от 26.03.2021г. (*в рамките на законоустановеният 14 дневен срок от датата 22.03.2021г - датата на влизане в сила на горепосочените съдебни актове*), ищецът е депозирал заявление, вх. №13-192, с което уведомил ответника, че от 26.03.2021г се явява да заеме длъжността „*****“ към ОП „Разградлес“ за изпълнение на трудовият му договор. По така направеното от него заявление е налице Заповед № 092/26.03.2021г, с която е възстановен на работа на длъжността "*****".

Тъй като към 07.05.21г. е придобил право да прекрати трудовото си правоотношение на основание чл.327, ал.1т. т.12 от КТ, на 02.04.2021г депозирал Уведомително писмо с вх. №РД-13-204 за прекратяване на трудовото си правоотношение на основание чл.327, ал.1т. т.12 от КТ считано от 07.05.2021г., като поискал от работодателя да му изчисли и нанесе

трудовия стаж в трудовата книжка; да изчисли и изплати полагаемото му се обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ в размер на 6 брутни месечни работни заплати доколкото в ОП Разградлес, през последните 20 години има повече от 10 години трудов стаж, да му бъдат подготвени съответните документи необходими за представяне пред НОИ при пенсионирането ми.

В процесното уведомително писмо поискал да му бъде разрешено ползването на част полагаемият му се платен годишен отпуск в размер на 28 работни за времето от датата, на която е бил незаконно уволнен и последствие възстановен от съда (25.03.2020г), до датата - 07.05.2021г, доколкото е трудоустроен. Това искане за частично ползване на този отпуск от страна на работодателя не му било разрешено.

Продължил да работи, но в резултат на обстоятелството, че от 26.03. до 31.03.2021г. изпълнявал несвойствени с длъжността на "*****" дейности, получил рецидив и усложнение на оперираното му коляно, за което от 05.04.2021г му бил издаден болничен лист, за времето от 05 до 18.04.2021г последствие удължен на два пъти от 19.04 до 08.05.2021г и от 09.05. до 07.06.2021г. Тези болнични листи негови роднини, надлежно и веднага след издаването им са представяли пред работодателя.

Със Заповед №013 от 05.05.2021г,считано от 07.05.21г. ответникът прекратил трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1т. т.12 от КТ. Заповедта му била връчена на 13.05.2021г. В нея са определени за изплащане следните обезщетения: На основание чл.222, ал.3 от КТ да му бъдат изплатен размера само на две брутни работни заплати.; На основание чл.224, ал.1 от КТ да ми бъде изплатен неползван платен годишен отпуск за 2021г в размер на 2 дни.

На 20.05.2021г ищецът подал сигнал до Изпълнителна агенция - Главна инспекция по труда, Дирекция "ИТ"- Разград, с искане за извършване на проверка относно незаконосъобразността на процесната заповед на основание идентични с тези изложени в настоящата искова молба.

Аналогично пред ОП Разградлес гр. Разград депозирал, идентично възражение срещу с Заповед №013 от 05.05.2021г с предложение нейната отмяна. Възражението е прието в деловодството на настоящия ответник под вх. № РД-13-323 от 02.06.2021г., но отговор по него няма.

Видно от документите в трудовото му досие ищецът е работил при ответника повече от 10 години през последните 20 години. По тази причина следващото му се обезщетение е в размер на БТВ за срок от 6 месеца, а не от 2 както е постановено в заповедта.

Ищецът е възстановен на работа от 25.03.2020г, като до 07.05.2021г не е ползвал полагаемият му се за този период платен годишен отпуск, който е в размер на 28 работни дни, още повече, че като трудоустроено лице със 74 % намалена трудоспособност, считано от 23.10.2020г, по експертно решение № 2448 от 181 /23.10.2020г, съгласно чл.319 от КТ има право на 26 работни дни платен годишен отпуск.

Моли съда да постанови решение и осъди ответника да му заплати обезщетение по чл.222

ал.3 КТ в размер на 6 брутни трудови възнаграждения в размер на 4972лв., съобразно направеното изменение на размера на иска с оглед частичното плащане, сумата 1322.03лв. обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021г., явяващо се левовата равностойност на 28 трудовни /за времето от 25.03.2020г до 07.05.2021г/ и 116.15лв. обезщетение за забава върху горепосочените суми. Претендира първите две суми, ведно със законова лихва и направените деловодни разноси.

Ответникът ОП Разградлес оспорва исковете. Твърди, че е уважил искането на работника за прекратяване на трудовото правоотношение, поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Според него фактическият състав на разпоредбата на чл.222 ал.3 КТ включва два позитивни елемента - прекратяване на трудовото правоотношение и придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и един негативен - плащането се дължи само веднъж. Правото на увеличения размер е обусловено от допълнителен критерий- работникът да е придобил трудовия стаж при един и същ работодател, преди прекратяване на трудовото правоотношение.

За периода от 22.08.2012г. до 29.02.2016г. страните не са били в трудово правоотношение. Придобилите и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и придобилите и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж, без оглед възрастта, при прекратяване на последващи трудови правоотношения, нямат право на обезщетение по чл.222 ал.3 КТ, в който ред - в случая бившият вече работодател ОП „Разградлес“ не дължи никакви документи за „регистрация“ правото на пенсия от Х.Д. в ТП на НОИ - Разград. Счита, че е некоректно да се твърди, без да се доказва, че работникът е бил натоварен с несвойствени за длъжността му дейности. За това е искал възстановяване на работното му място, за да работи, а не за да получава обезщетение при настъпване право на пенсиониране.

Работникът не е бил в състояние да извършва работата на *****, тъй като същият има варикозни вени на долните крайници, което е негово общо заболяване.

Вън от същината по настоящото производство е въпросът, че вторият болничен лист не е продължение на първия, както би следвало да бъде.

В допълнение - през 2012г., съгласно Заповед №019/22.08.2012 г. на директора при ОП „Разградлес“, трудовото правоотношение между двете страни е прекратено именно поради здравословното състояние на ищеца, което не му позволява да върши работата, за която е назначен на основание ТЕЛК решение.

Заповед №013/05.05.2021г. на Директора на ОП „Разградлес“ не е незаконосъобразна. Чрез нея работодателят е удовлетворил заявено потестативно право на работника. Работодателят няма оперативна самостоятелност да не удовлетвори заявеното право, което съгласно съдебната практика следва да бъде зачетено веднага след подаване на заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение поради настъпило право на пенсия. В случая обаче, работодателят е приел, че заявеното е под отлагателно условие, а именно - настъпване на основанието - придобиване правото на пенсия на 07.05.2021г. при подадено заявление от

02.04.2021г. под Вх.№РД-13-204. Временната нетрудоспособност е неотнoсима. Неотнoсима е и формата, с която работодателят е удовлетворил искането на Х.И. за прекратяване на трудовото правоотношение. На основание чл.335, ал.1 КТ трудовият договор се прекратява писмено, като законът не сочи конкретно съдържание на писменото волеизявление/акт за прекратяване.

Счита, че в хода на процеса е платил изцяло дължимото обезщетение по чл.222 ал.3 КТ, което следва да е в размер на 2486лв. Изплатил е и обезщетение за забава в размер на 116.29лв.

Периодът от уволнението до отмяната му по съдебен ред и възстановяването на работника на предишната му работа се признава за трудов стаж, макар да не е съществувало трудово правоотношение- законова фикция, създадена с разпоредбата на чл.354 ал.1 КТ. През този период работникът реално не престара труд и поради това за него не възниква право на платен годишен отпуск и не му се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Правото на платен годишен отпуск е последица от работата по трудово правоотношение, то е в зависимост от характера и тежестта на работата и има за цел възстановяване на работната сила. При възстановяване на работника на заеманата преди уволнението работа, платеният годишен отпуск се определя отново, с оглед на реално положения труд занапред. Предвид на това иска по чл.224 КТ е неоснователен.

Исковете по чл.86 ал.1 ЗЗД счита за неоснователни, тъй като падежът им е настъпил на 30.06.21г., която дата е извън претендиращия период.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът е работил при ответника на два пъти. Първият път от 15.05.2006г. до 22.08.2012г. и вторият път от 01.03.2016г. до 07.05.2021г. При действието на втория трудов договор със Заповед №109/25.03.20г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, което е отменено от съда. Решението е влязло в сила на 22.03.2021г., като на 26.03.2021г. ищецът е депозирал заявление, с което уведомил ответника, че от 26.03.2021г. се явява да заеме длъжността „*****“ към ОП „Разградлес“ за изпълнение на трудовият му договор. По така направеното от него заявление е налице Заповед №092/26.03.2021г, с която е възстановен на работа на длъжността "*****".

Тъй като към 07.05.21г. ищецът е придобил право да прекрати трудовото си правоотношение на основание чл.327 ал.1 т.12 от КТ, на 02.04.2021г. депозирал Уведомително писмо с вх. №РД-13-204 за прекратяване на трудовото си правоотношение на основание чл.327, ал.1 т.12 от КТ, считано от 07.05.2021г., като поискал от работодателя да му изчисли и нанесе трудовия стаж в трудовата книжка; да изчисли и изплати полагаемото му се обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ в размер на 6 брутни месечни работни заплати доколкото в ОП Разградлес, през последните 20 години има повече от 10 години трудов стаж, да му бъдат подготвени съответните документи необходими за представяне пред НОИ при пенсионирането ми.

С това уведомително писмо поискал да му бъде разрешено ползването на част полагаемият му се платен годишен отпуск в размер на 28 работни дни за времето от датата, на която е бил незаконно уволнен и последствие възстановен от съда (25.03.2020г), до датата - 07.05.2021г, доколкото е трудоустроен. Това искане за частично ползване на този отпуск от страна на работодателя не му било разрешено.

Продължил да работи, като твърди, че от 26.03. до 31.03.2021г. изпълнявал несвойствени за длъжността на "*****" дейности, поради което получил рецидив и усложнение на оперираното му коляно, за което от 05.04.2021г. му бил издаден болничен лист, за времето от 05 до 18 април 2021г. Болничният лист впоследствие бил удължен на два пъти от 19 април до 18 май, и след това до 07.06.2021г. Болничните листи били представяни своевременно на работодателя, след издаването им.

Със Заповед №013/05.05.2021г, считано от 07.05.21г. ответникът прекратил трудовото правоотношение на основание чл.327 ал.1 т.12 от КТ. Заповедта била връчена на ищеца на 13.05.2021г. В нея са определени за изплащане следните обезщетения: по чл.222, ал.3 от КТ - две брутни работни заплати.; по чл.224, ал.1 от КТ - неползван платен годишен отпуск за 2021г в размер на 2 дни.

На 20.05.2021г. ищецът подал сигнал до ИА- Главна инспекция по труда, Дирекция "ИТ"- Разград, с искане за извършване на проверка относно незаконосъобразността на процесната заповед на основание идентични с тези изложени в настоящата искова молба.

Пред ответника депозирал, идентично възражение срещу Заповед №013/05.05.2021г с предложение нейната отмяна. Възражението е входирано под № РД-13-323 от 02.06.2021г., но отговор по него не получил.

Ищецът е трудоустроено лице със 74 % намалена трудоспособност, считано от 23.10.2020г, по експертно решение № 2448 от 181 /23.10.2020г.

По делото е назначена ССЕ общият трудов стаж на ищеца за периода 2001г.-2021г. е 17 години 1 месец и 6 дни, като трудовият стаж при ответника за този период е 11 години 5 месеца и 12 дни.

Последното брутно трудово възнаграждение на ищеца за месеца, предхождащ месеца на прекратяване на трудовото правоотношение е 468,68 лв. за 2 отработени дни и 19 дни болнични. Заработката е изчислена на 1100,00 лв. основна месечна заплата, 13% за трудов стаж и проф.опит, а получаваното от ищеца БТВ е 1243лв.

Размерът на обезщетението по чл.222 ал.3 КТ за 6 месеца е 7458лв.

На ищеца като лице с 74% намалена трудоспособност се полагат 26 работни дни платен годишен отпуск, съгласно разпоредбата на чл.319 КТ. За периода 26.03.2020-31.12.2020 г.- 19 дни и за периода 01.01.2021г.- 05.05.21г. - 8 дни или общо 27 работни дни. Размерът е на среднодневното БТВ е 59.19лв., а дължимото нетно обезщетение /след приспадане на данък/ за неползван платен годишен отпуск за 27 дни е 1438,32лв.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира следното:

Обезщетението по чл.222 ал.3 КТ изпълнява функцията на благодарствено плащане, когато работникът е работил продължително във времето при един и същ работодател. В случая КТ не изисква непрекъснат трудов стаж за възникване на правото по чл.222 ал.3 КТ. Изискването работникът или служителят да е работил при същия работодател следва да се разбира в смисъл, че той е придобил при този работодател 10 години трудов стаж преди прекратяване на трудовото правоотношение, без да е необходимо той да е бил непрекъснат. В този смисъл е и изменението на чл.222 ал.3 КТ в ДВ бр.107/20г., което предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за 6 месеца, ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав приема, че на ищеца се следва градификационно обезщетение в размер на 6 brutни трудови възнаграждения, загдето през последните двадесет години е работил при един и същи работодател 11 години 5 месеца и 12 дни.

Според вещото лице БТВ е 1243лв., като размерът на дължимото обезщетение е 7485лв.. В хода на процеса ответникът е заплатил на ищеца обезщетението до размера на 2486лв., като остава да дължи още 4972лв.

Основателна е и втората претенция на ищеца за заплащането на обезщетение по чл.224 КТ. Ищецът се позовава Решение на СЕС по преюдициално запитване на РС-Хасково относно правото на платен годишен отпуск за периода на незаконно уволнение от 25.05.2020г.по съединени дела С-762/18 и С-37/19, с което се даде отговор, че чл.7 апр.1 от Директива 2003/88/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя, както и че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение - след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа. Съгласно чл.633 ГПК решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. Следователно, чл.7 от Директива 2003/88/ЕО се прилага *ratione temporis* към последиците от отмяната на уволнението и възстановяването на заинтересованата на работа, доколкото тези последици са настъпили след 1 януари 2007г. и на ищеца се дължи обезщетение по чл.224 КТ.

Ищецът е лице със 74% намалена трудоспособност и по силата на чл.319 КТ е с право на

минимум 26 работни дни платен годишен отпуск. Според вещото лице за периода 26.03.2020г.-05.05.2021г. ищецът има право на платен годишен отпуск в размер на 27 работни дни, от които 19 са за 2020г. и 8 за 2021г. Определен е размерът е на среднодневното БТВ от 59.19лв., като обезщетението е изчислено на 1438.32лв. /нето/. От тази сума следва да се приспадне платеното в хода на процеса обезщетение по чл.224 в размер на 116.29лв. като на ищеца се дължат 1322.03лв.

Съгласно разпоредбата на чл.86 ал.1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Този ден се определя съобразно чл.84 ЗЗД, според който при срочно задължение длъжникът изпада в забава след изтичане на срока, а ако задължението е без срок за изпълнение– от деня, в който бъде поканен от кредитора. За това и обезщетенията по чл.222 ал.3 КТ и по чл.224 ал.1 КТ, макар да стават изискуеми от момента на прекратяване на трудовото правоотношение, с оглед характера им – парични и безсрочни, на основание чл.84 ал.2 ЗЗД е необходимо да има покана за заплащането им. Това е така, защото отговорността на работодателя в тази хипотеза е договорна- възниква в рамките на индивидуалното трудово правоотношение и произтича от неговото прекратяване. Аргументи в този смисъл могат да се изведат и от Тълкувателно решение № 3/19.03.1996 г. по гр. д. № 3/1995 г. на ОСГК на ВС. В случая ищецът представя доказателства, че е поканил работодателя си-ответник делото да му заплати обезщетенията, поради което и има право на обезщетение по чл.86 ЗЗД за периода от датата на прекратяване на трудовото правоотношение до датата на подаване на исковата молба. Обезщетението за забава по първия иск е в размер на 97.37лв., а за втория-18.78лв. или общо 116.15лв.

На ищеца се следват сторените по делото разноски от 650лв.

Ответникът следва да заплати по сметка на РРС следващите се държавни такси по трите иска върху уважените размери и при съблюдаване на минималната държ.такса при оценяемите искове, чиито общ размер е 298.88лв. /198.88лв.+50лв.+50лв./, както и разноските за вещо лице от 250лв..

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Общинско предприятие Разградлес, гр.Разград, ул.Бели Лом №47, Булстат 0005059100351, представлявано от директора Свилен Йорданов да заплати на Х.И.Д. от гр.Разград, ЕГН ***** сумата от 4972лв./четири хиляди деветстотин седемдесет и два лева/ дължим остатък от полагащото му се обезщетение по чл.222 ал.3 КТ в размер на шест brutни трудови възнаграждения, сумата 1322.03лв./хиляда триста двадесет и два лева и три стотинки/ неизплатена част от дължимото нетно обезщетение за неползван платен годишен отпуск за периода 26.03.2020г.-05.05.2021г., сумата 116.15лв./сто и шестнадесет лева и петнадесет стотинки/ обезщетение за забава върху претендираните обезщетения за периода

08.05.21г.-23.06.21г. и сумата от 650лв./шестстотин и петдесет лева/ съдебни разноски за адвокат.

ОСЪЖДА Общинско предприятие Разградлес, гр.Разград, ул.бели Лом №47, Булстат 0005059100351, представлявано от директора Свилен Йорданов да заплати по сметка на Районен съд Разград сумата 298.88лв./двеста деветдесет и осем лева и осемдесет и осем стотинки/ дължими държавни такси върху уважените искиове и сумата 250лв. разноски за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред РОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____